

Неочаквано презъ друма предъ мене въ близката гора заблещука огънь, който презъ гжститѣ клони хвърли нѣколко зари на друма. Свѣтлината нѣкакъ срамежливо затрептѣ по пжтя, по тревата и по вършинитѣ и клонитѣ на дърветата.

— Ахъ. . . та лагерътъ на кантонера билъ съвсемъ близу — казахъ азъ.

Станахъ и силно зарадванъ, запжихъ се къмъ огъня.

Минахъ презъ пжтя, прескокнахъ канавката и презъ високитѣ джбичини, безъ пжть, воденъ отъ кучето, азъ скоро се намѣрихъ на една малка полянка, наведена малко къмъ изтокъ. На единия край на полянката се откриваха въ свѣтлината на огъня очертаніята на една малка колибка, струпана отъ вършини, чимове и папратъ, а успоредно до нея стоеше кантонерската количка, казмата и желѣзната лопата.

Хаджията, безъ да ме вижда, кършеше съ ржце и колѣне дърва и ги хвърляше въ подсиления огънь. Малкото му кученце излѣзна насреща, излая нѣколко пжти сърдито; тогава той вдигна глава, обърна се и ме видѣ.

— Така те искамъ — извика той зарадванъ като остави дървата, вървещъ къмъ мене, простирайки ржце.

Поздравихме се и горещо си стиснахме ржцетѣ.

— Така те искамъ, да ми дойдешъ и ти веднажъ въ колибата на гости — каза Хаджи Кантонера. Минаватъ, заминаватъ хора — друмъ нали е, все нѣкой се излѣже да намине — а тебе те нѣма.

— А че ти се скрилъ тукъ въ гората. Кой ще види колибата ти? — отговорихъ азъ. — Ей сега, ако не бѣхъ видѣлъ огъня ти, пакъ щѣхъ да те подмина.

— Вѣрно. Колибата ми е скрита, ама е на заветъ, па и чучуртъ ми е близу. Седи тука при огъня и разположи се като у дома си — покани ме Хаджията, взе пушката и чантата ми и ги внесе въ колибата, отдето изнесе едно малко бѣкле.